

Botsing

Jamiro kijkt door de ruit van de auto.
Hij zit achter het stuur, maar hij let niet goed
op de weg.
Jamiro heeft geen rijbewijs.
Hij heeft de auto gestolen.
Samen met Don.

Don zit naast Jamiro.
Ze zit omgekeerd in haar stoel en kijkt door
de achterrauit.

Opeens ziet Jamiro een vrachtauto voor zich.
Hij staat geparkeerd langs de weg.
Ze rijden er recht op af.
Jamiro draait snel aan het stuur.
Maar hij is te laat.
Er klinkt een harde klap.
Ze botsen tegen de truck.

Jamiro schiet naar voren.
Meteen is er een enorme ballon, de *airbag*.
Die duwt hem terug in de stoel.
Wat een geluk dat de auto airbags heeft.

Het is een flinke botsing.
De auto is aan de voorkant ingedeukt.
Alsof het een blikje is.
Metaal knarst en kraakt.

Jamiro en Don kijken elkaar aan.
Gelukkig hebben ze allebei niets.
Ze maken hun gordels los en stappen uit.

Jamiro vindt het auto-ongeluk niet erg.
Er gaat iets veel ergers gebeuren.
Hij kijkt naar boven, naar de lucht.
Nog zes maanden.
Dan komt er een verschrikkelijke knal.
Wat maakt een kleine botsing dan nog uit?
Of een gestolen auto?

Naast hen stopt een politiewagen.
Een agente stapt uit.
Ze kijkt naar de auto en glimlacht.
'Jullie hebben geluk.'
Ze pakt haar handcomputer.

'Jullie identiteitskaarten graag. Een rijbewijs
zullen jullie nog niet hebben.'

Jamiro schudt zijn hoofd.
'Heb ik niet bij me', zegt hij.
'Ik ook niet', zegt Don.

'Je naam en adres dan maar', zegt de agente.
'Jamiro Martina.'
Jamiro geeft zijn adres. Hij liegt niet.
Dat heeft toch geen zin.
De agente leest wat op haar computer.
'Ik zie dat je pas 14 bent', zegt ze.
Jamiro knikt.

Een enorm stuk steen

Ook Don noemt haar naam.
De agente kijkt verbaasd.
'Don?'; herhaalt ze.
Don zucht. 'Madonna Wisse Smid', zegt ze.

Jamiro lacht.
Don ziet er niet uit als een madonna.
Eigenlijk hoort ze bij de jongens.
Ze houdt van kickboksen.
En voetballen kan ze ook goed.
Haar ouders vinden dat maar niks.
Don moet zich gedragen als een net meisje.
Pech voor hen, vindt Jamiro.
Don is Don.

Soms denkt Jamiro aan meisjes.
De laatste tijd gebeurt dat best vaak.
Maar dan denkt hij niet aan Don.
Gek is dat.
Want Don is zijn beste vriendin.

Er zit nog een agent in de politiewagen.
Hij praat in zijn *portofoon*.

Dan loopt hij naar hen toe.
'Die auto is gestolen', zegt hij.
'Zo'n twintig minuten geleden.
Wat heb je daarop te zeggen?'
Jamiro haalt zijn schouders op.
Dat doet pijn. Hij wrijft zijn nek.
'Niks', antwoordt hij.

'Waarom zijn jullie niet op school?', vraagt de
agente.
'School heeft geen zin meer', zegt Jamiro.
'Er stort een grote *planetoïde* op de aarde.
Een enorm stuk steen komt uit de ruimte.
Het valt op ons.
En dan is al het leven voorbij.'

Geen grap

De agenten kijken verbaasd.

‘Jij leest te veel blogs’, zegt de agente.

‘Veel mensen zijn bang. Dat is niks nieuws.

Ze voorspellen het einde van de wereld.

Bange mensen doen dat al eeuwen.’

‘Dit is wat anders’, zegt Jamiro.

‘Er komt echt een planetoïde aan.

We gaan allemaal dood.’

De agente schudt haar hoofd.

‘Zo’n grote ramp. Dat zou ik toch weten?

De politie weet zoiets altijd als eerste.

Maar wij hebben er niks over gehoord.

Dus het is onzin. Geloof me.’

De andere agent grinnikt.

‘Ik wilde vroeger ook niet naar school.

Dan zei ik: “De hond heeft mijn agenda opgegeten. Ik weet mijn lokaal niet.”

Iets beters kon ik niet verzinnen.’

De agent kijkt Jamiro aan. ‘Maar jij zegt: “Ik ga een auto stelen, want we gaan toch allemaal dood.” Wat een geweldige smoes is dat!’

De agente kijkt omhoog.
De lucht is helder.
'Hebben we nog tijd?
Kunnen we je naar het bureau brengen?
Of stort dat ding zo meteen neer?'
De andere agent lacht.

Jamiro draait zich om.
Verderop loopt een oude man.
Hij draagt een bord. Daarop staat:

HET EINDE IS NABIJ.
VOOR IEDEREEN.

'Arme man', zegt de agente.
Ze schudt haar hoofd.
'Zo loopt hij al tien jaar.
Zijn einde komt maar niet.
Over tien jaar loopt hij hier nog.'

Jamiro kijkt naar de agente.
Hij kan het niet geloven.
Weet de politie niet van de planetoïde?
Gelooft ze het niet?
Of doet ze maar alsof?

Zelf weet Jamiro het heel zeker.
Zijn leven is bijna voorbij.
Over zes maanden is alles afgelopen.
En deze agenten doen alsof dat een grap is.
'De planetoïde komt eraan', zegt hij nog eens.
'Het is geen grap. Het is echt waar.'

Een grote raket

Jamiro en Don zitten achter in de auto.

De moeder van Jamiro rijdt.

Ze hebben een waarschuwing van de politie gekregen.

De gestolen auto wordt gerepareerd.

Daarna kan hij terug naar de eigenaar.

Jamiro en Don moeten de reparatie betalen.

Jamiro's moeder is boos op Jamiro en Don.

Ze moppert over de gestolen auto.

En over de schade.

Tot slot zegt ze: 'Maar het ergst is de dag.

Waarom doen jullie zoiets precies vandaag?'

Hoezo?, wil Jamiro vragen.

Maar dan weet hij het weer.

'O ja', zegt hij.

'Vandaag is de explosie van de raket.'

'Vandaag is een belangrijke dag', zegt zijn moeder.

'Onze laatste kans om de mensheid te redden.'

Ze kijkt op haar horloge.

‘Over een uur gebeurt het.
Ik moet snel terug naar mijn werk.
Dus ik zet jullie af bij een bushalte.
En blijf van alle auto’s af!’
‘Mam, mogen we mee?’
‘Nee.’ Zijn moeder schudt haar hoofd.
‘Niet na deze stomme actie van jullie.’

Jamiro’s moeder heeft sterrenkunde
gestudeerd.
Ze weet alles van sterren en planeten.
Nu werkt ze als sterrenkundige bij het IRO.
Dat is het Instituut voor Ruimte-Onderzoek.
Samen met anderen onderzoekt ze de
planetoïde.
Ze hebben haar in 2003 ontdekt.
Daarom heet zij de 2003 XF17.

Het enorme stuk steen vliegt nu door de
ruimte.
Over zes maanden stort het op de aarde.
Behalve als het een andere kant opgaat.
Het IRO probeert de richting te veranderen.
Zodat er geen grote ramp gebeurt.
Al is dat bijna onmogelijk.

Ze heeft Jamiro vaak verteld over haar werk.
Daarom weet hij er ook veel van.
Zelfs van de gevaarlijke planetoïde.

‘Wat gebeurt er vandaag?’, vraagt Don aan
Jamiro’s moeder.

‘Wat voor explosie bedoelt Jamiro?’

Ze legt het uit.

‘Er is een heel grote *kernraket* gemaakt.

Die raket is de ruimte ingeschoten.

Dat was een paar weken geleden in
Zuid-Amerika. Hij is onderweg naar de
planetoïde. Daar moet hij tegenaan botsen.
Dan volgt er een explosie.’

‘Aha.’ Don knikt.

‘Dus dan wordt de planetoïde kapotgemaakt.’

‘Nee.’ Jamiro’s moeder schudt haar hoofd.

‘Zo sterk is die raket niet.

En de ontploffing is niet groot genoeg.

De planetoïde blijft heel.

Maar misschien verandert haar richting.

En dan stort zij niet op de aarde.

Dan vliegt zij erlangs.

Dat hoop ik.’

Jamiro kijkt zijn moeder aan.

‘Gaat dat lukken?’

‘Misschien niet’, zegt ze.

‘Maar we moeten het proberen.

Het is het enige wat we kunnen doen.

We moeten proberen de aarde te redden.’